

Samtidig: En overdose dikt med gode muligheter til å bli en kultklassiker.

Rastløse nedlastninger

POESI

Audun Mortensen
Alle forteller meg hvor bra jeg er i tilfelle jeg blir det
 Flamme Forlag 2009, 182 sider

audun_mortensen/
 alle_forteller_meg_hvor_bra_jeg_er_i_tilfelle_jeg_bli_r_det

Tar man en rask fysiognomisk bedømmelse av Audun Mortensens debutbok virker den mer som et kompendium fra en hipp designerskole enn en ny diktsamling. Tjukk og lefsete med skinnende blå bokstaver signaliserer den «innovative, stilsikre fonter og logoer» og ikke «varme, følsomme dikt, fra nervøs ung debutant».

Kanskje ikke så rart med tanke på at det er det høyt begavete designbyrået Yokoland som står bak utformingen, noe de gjør for alle Flamme Forlags utgivelser. Men det viser seg raskt at Yokoland ikke har drevet en egenpromoteringskampanje på si, innpakningen passer nemlig perfekt til innholdet. Fra innbrettsidens kunngjøring «(trenger jobb)» til baksidens «(trenger blurb)»,

TEMPO: Epost-sjekkning og internettmisbruk gir en stressende rytme i boka. FOTO: FLAMME FORLAG

er dette eksperimentvillig litterær leking i en utpreget visuell uttrykksform, hvor form og innhold blir to sider av samme sak.

Variasjon er et nøkkelord her: Fonter og størrelser skiftes, mailer og bilder limes inn, og dikt er like gjerne femten sider som to linjer. Men samtidig foregår det en repetitiv bruk av titler, tegn og uttrykk, slik at man aldri får følelsen av et fullstendig kreativt vanvidd.

Alle disse formgivende grepene kunne fort ha skygget for selve tekstene, men Mortensen kan allerede i

sin debutbok vise til en sterk og personlig stemme.

Han skriver med en ironisk

” Særdeles original utlegging av livet i nettets tidsalder.

distanse til jeg-personens liv, det er humoristisk selvironiserende, men uten at oppriktighet går tapt.

Titlene, som sjelden står i særlig åpenbar sammenheng

med diktene de er satt til å introdusere, er ofte små lyriske funn i seg selv: «kan satellittene se at jeg studerer mitt eget speilbilde i stedet for bøkene som står i butikkvinduet». Eller: «noen ganger føler jeg meg som et album som har lekket, men som ingen vil laste ned». Dette ville vært en fullstendig meningsløs setning bare for femten år siden, Mortensen er en poet som kutter barmhjertighetsløst i nåtidens pulsåre. Den stadige higen, sjekkingen og skuffelsen over ingen ny e-post og bruk og misbruk av internett setter en stressende rytme for boka, og

bygger opp under følelsen av at dette er en særdeles original og sannferdig utlegging av livet i nettets tidsalder.

Samlingen er kanskje renset for punktum, bortsett fra i «.com»-titler, men anførselstegn brukes til gjengjeld raust. Å sette noe i anførselstegn er et interessant grep siden det gir nye betydninger, men det overforbrukes, man går etter hvert visuelt trøtt og orker ikke å lese mening inn i dem.

I diktet «hvis alle vennene mine var kjente akademikere», kommer Mortensens satiriske talent til sin fulle rett. Det er en hjertelig utdriting av den norske professorelite, et dikt man lengter etter å høre opplest på Litteraturhuset eller annet egnet sted hvor i hvert fall en av de tiltalte kan være i salen.

Men det er ingen tvil om at samlingen hadde hatt godt av å bli strammet inn, noen av de morsomme innfallene kunne med fordel ha blitt luket bort. Da ville de glitrende passasjene stått klarere fram, og formuleringer som «vi skal bli foreldre og føler oss som et bilde av Mark Rothko» hadde fått mer rom. Diktittelen «diktet mitt lurte på hvordan det kan bli en 'kultklassiker' uten å ta overdose» oppsummerer egentlig boka; den er en overdose, men den har også gode muligheter til å bli en moderne kultklassiker.

Erle Marie Sørheim

bokmagasinet@klassekampen.no